

תת"ע 9614/04/18 - מדינת ישראל נגד אזברגה סולימן - בהעדר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 9614-04-18 מדינת ישראל נ' אזברגה סולימן
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט הבכיר, דוד לנדסמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	אזברגה סולימן - בהעדר

החלטה

זו החלטה לשאלה באם במקרה דנן יש מקום להטלת הוצאות על המאשימה בגין השתלשלות העניינים בתיק זה, כפי שיתואר בהמשך החלטה זו.

מדובר ב-דו"ח תנועה מסוג ברירת משפט, בו נשלחה הודעה להישפט למשטרה.

בהתאם לכך הוגש כתב יאשום נגד הנאשם .

מועד המשפט נקבע ליום 13.5.18 וכאשר לא היתה התייצבות של הנאשם למשפט, למרות שנשלח לו זימון למשפט, הוא נידון בהעדר ע"י כב' סגן הנשיאה השופט אלון אופיר.

ב"כ הנאשם הגיש בקשה לביטול פסק הדין בנימוק שהוא ציין את שמו ואת מען משרדו על ההודעה להישפט ולכן הזימון למשפט היה צריך להישלח אליו ולכן בהעדר זימון אליו, התבקש בית המשפט לבטל את פסק הדין.

בית המשפט קיבל את בקשתו, ביטל את פסק הדין בהעדר כאמור, תוך קביעת דיון כדי לשמוע התייחסות ב"כ הצדדים לשאלה באם יש הצדקה להטלת הוצאות על המשטרה.

במסגרת הדיון, הגישה ב"כ המאשימה לבית המשפט תשובה בכתב המכילה הסבר לאי משלוח הזימונים לב"כ הנאשמים וכן מכתב מיום 22.8.17, שנשלח ע"י ראש תחום תביעות תעבורה לפרקליטות מחוז דרום, ככל הנראה, בעקבות הטלת הוצאות בגין מקרה דומה קודם.

עולה ממסמכים אלו שאכן עם קבלת הבקשה להישפט נוהגת המשטרה לשלוח הודעה ל-ב"כ הנהג על קבלת ההודעה וכי ההודעה על מועד המשפט יישלח לנאשם **בלבד** וכי "הסניגור יכול להתעדכן מהלקוח או באמצעות נט המשפט/פנייה ל-מפנ"א/ לבית המשפט לבירור מועד הדיון".

עוד נטען כי כאשר הדוור רואה כי כתובת המשליח אינה כתובת הנמען, מוחזר הדואר בדיון "לא ידוע במען".

ראשית כל, מבחינה עובדתית טענה זו אינה "תופסת" במקרה דנן, מאחר ו-ב"כ הנאשם ציין מפורשות גם את שמו וגם כתובת משרדו על ההודעה להישפט.

סעיף 229 (א) (2) ל-חסד"פ [נוסח משולב] קובע כי מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס יודיע על רצונו להישפט תוך 90 יום מההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות.

תקנה 42 לתקנות סדר דין פלילי תשל"ד 1974 (להלן התקנות) קובעת -

(א) הודעה על בקשה להישפט לפי סעיף 229 (א) תהיה על גבי הספח שבטופס 8 א שבתוספת והיא תומצא לפי המען הרשום בטופס, תוך התקופה הקבועה בהודעה לתשלום הקנס.

טופס ההודעה (8 א) מכיל מקום למילוי פרטי המבקש, ומען משלוח הזימון.

תקנה 43 קובעת כי נשלחה הודעה על בקשה להישפט, תומצא לנאשם הזמנה למשפט לפי טופס 8 ב לתוספת.

מאחר וגם תקנות הנ"ל וגם נוסח ההזמנה עצמו קושר בין ההודעה להישפט ובין ההזמנה, אין אני סבור שיש לפצל ביניהן, באופן שמצד אחד להודיע לסניגור על קבלת ההודעה ואילו מצד שני לשלוח את הזימון למשפט למען אחר, קרי כתובת הנאשם, שאינה רשומה על ההודעה להישפט.

עוד אוסיף כי אין אני סובר כי קיימת כל הוראה בחוק ואף לא הצדקה להטיל חובת עדכון/מעקב אחרי מועד המשפט על כתפיו של הסניגורים.

זו דרישה לא סבירה ואף לא בעלת ביצוע ברמה הנדרשת.

עוד, יש להוסיף כי בבואו של בית המשפט לדון את הנאשם בהעדר, אין לבית המשפט כל ידיעה כי ההודעה להישפט נשלחה על ידי סניגור ולא על ידי הנאשם.

לא רק שלדעתי המשטרה חייבת היתה לפעול לפי הנרשם בהודעה להישפט אלא היעלמות מהנרשם בהודעה ומשלוח הזימונים ישירות לנאשמים ולא לסניגורים גורם למצבים לא נעימים לסניגורים, המקבלים על עצמם הטיפול בעניינו של הנהג, שסובר לתומו כי המשפט מנוהל על ידי עורך הדין שלו, שבשביל טיפול זה, הוא משלם לו שכר טרחה ואז פתאום "OUT OF THE BLUE", הוא מקבל פסק הדין בהעדר ואז, סביר להניח, יבוא בטענות נגד עורך דינו.

בעקבות מתן פסק הדין בהעדר כאמור, נאלץ ב"כ הנאשם להגיש בקשה לביטול פסק הדין, בית המשפט נדרש לתת החלטה, בין אחרי קבלת תגובת התביעה ו/או עריכת דיון בנדון ורק אחר כך מתחיל המשפט מחדש, וכל זה "בעבירות קלות" האמורות להתנהל במהירות המירבית, ללא בקשות ודיונים מיותרים.

עוד עלי להעיר כי לא הייתי נדרש להחלטה כזו אילולא לא היה מדובר בתופעה כל כך נפוצה שחוזרת על עצמה, בהרבה מאוד תיקים במשך תקופה ארוכה ורק גורמת למלאכה מיותרת לכל המערכת, כולל גם התביעה המשטרתית.

תקנה 21 לתקנות סד"פ - הטלת הוצאות בדחיית משפט קובעת :

(א) נעתר בית המשפט לבקשת בעל דין לדחות את מועד המשפט או נדחה מועד המשפט בשל מעשה או מחל של בעל דין, רשאי נגרמה הדחייה, הוצאות בפוסל לטובת הצד שכנגד בית המשפט אם ראה הצדקה לכך להטיל על בעל דין שבעליו.

תקנה זו מסמיכה בית המשפט "לפצות" את בעל הדין שכנגד בנסיבות המתאימות ואילו לגבי הוצאות משפט שישולמו לבית המשפט, מדובר ב"סמכות טבועה" הניתן לבית המשפט (ראה בג"ץ 2685/92 שמחה ניר נ' מ"י) לשם ניהול הליך שיפוטי יעיל ותקין.

אין צורך להרבות במלים על הקושי בביצוע זימונים במגזר הבדואי, שלרוב אין להם מען קבוע ולכן, כאשר עורך דין מציין מען המשרד למשלוח הזימון, יש בכך לחסוך הרבה טרחה מיותרת לכל המערכת ואף למנוע ביטול או התליית ההליכים בשל חוסר אפשרות לבצע זימונים.

רק "לסבר את האוזן" ולהדגיש את נפוצות התופעה, טיפלתי בלפחות 5 או 6 מקרים דומים רק היום, כאשר בבקשה דומה שהוגה בתיק 7043-06-18 הפנה ב"כ הנאשם לשתי החלטות קודמות, שניתנו בתיק 10380-06-17 מיום 2.11.17 ובתיק 6345-11-16 מיום 8.2.17, בהן התרעתי על התופעה וביקשתי מהתביעה לפטור את הבעיה מול הגורמים המתאימים במשטרה.

אוסף כי משלוח הזימונים לנאשמים ישירות לעומת עוה"ד אינו באחריות התביעה והצורך בבקשות אלו לביטול פסק דין ושפיטת נאשמים מחדש, מוסיפה גם מלאכה מיותרת על התביעה.

נוכח כל המובא לעיל, ובעיקר במטרה לנסות לייעל הליכים ולחסוך מלאכה מיותרת לבית המשפט שממילא עמוס עד מאוד, הנני קובע כי משטרת ישראל תשלם הוצאות משפט אל ב"כ הנאשם בסך 2,000 ₪ ואל אוצר המדינה גם כן בסך 2,000 ₪.

סכומים אלו ישולמו תוך 90 יום מהיום.

המזכירות תמציא החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ט, 05 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.